

Megrázta a vidéket a faluban történt rejtélyes haláleset, amely a viszonylagos fejlettség, modernizálás ellenére is a balladai korok homályába repít vissza. Sokasodnak a halottaink.

Több mint 1200-an lakják a zegzugos utcákkal, készülő ifjúsági lakásokkal tarkított, Kányádi által a nyugalom szigeteként leírt Nagygalmazfalvát. Minden van benne, ami a lakók igényeit kiszolgálja – templomok, üzletek, bárók, rendőrség. A helyiek több éve közös, hagyományos disznóvágást is tartanak, amely jó alkalom a közösség erősítésére, a barátságok ápolására. Az idei disznóvágást azonban

a B. család tragédiája árnyékolta be.

A főútról letérve, Nagygalmazfalva tekervényes kisutcáin kanyargunk. Takaros házak, rendezett porták és megüresedett otthonok váltják egymást. Helybéli idegenvezetőnk nem ismeri jól a családot, de a házukat beazonosítja.

A félreeső utcában nincs nagy mozgás. Csak a kertek alatt mászkál az egyik román tévé operatőre a legjobb vágóképeket keresve. Már sarjad a kutyatej és a papsaláta – jegyzi meg egyik kísérőnk, miközben a sarat dagasztjuk B.-ék kertje mögött.

Ahol megállunk csak egy kisebb földkupac látszik a fák között, mellette lehet az a meszes gödör, amelyből tizenöt év után kerültek elő a családapa, D. földi maradványai.

Nem voltak a legjobb szomszédok

„Rendes ember volt, de keveset volt itthon. Magyarországon, Németországban dolgozott ács-kőművesként” – tudjuk meg a szomszédoktól, akiket megviselt a dolog, nem szívesen beszélnek róla a sajtónak. Idővel azonban valamelyest megnyílnak, és elmondják, amit láttak vagy hallottak.

B. D. feleségéről és feltételezett gyilkosáról, a 2008-ban elhunyt N.-ről kevésbé szép emlékeket őriznek. Többen is elmesélték, az asszony miatt szakították meg kapcsolatukat a családdal, s a jószomszédi viszonyt később sem sikerült visszaállítani.

„Ha élt volna, biztos hazajön

Olyan volt, haza tartott – ezt már egy másik szomszéd meséli. Ő sem szeretné, hogy a neve megjelenjen, de kérdésünkre készséggel válaszol. Jól ismerte a meggyilkolt B. D.-t. Egy évig együtt dolgoztak Magyarországon. Ács, kőműves munkával foglalkoztak, sokat volt külföldön. Ezért nem is volt furcsa, hogy sokáig nem látták itthon.

„Ha élt volna, biztos hazajön” – mondja határozottan az egykori munkatárs. – Régen havonta át kellett jöjjünk a határon, hogy belepecsételjenek az útleveélbe, de olyankor is legtöbbször hazáig jött, hogy megnézze, mi a helyzet itthon. Képes volt megtenni azt a plusz 400 kilométert. Mivel olyan sokáig nem jött haza, gondoltuk, hogy valami történhetett, de azt hittük, hogy az úton hazafele rabolhatták ki, esetleg kilökték a vonatból, ahol senki nem kereste. Azt soha nem gondoltuk, hogy mellette kapálunk – döngenek szavai.

Három papírzsákban vitték el

A holttest megtalálása előtti héten közösségi disznóvágást tartottak a községben. Akkor már elindult a szóbeszéd az emberek között, hogy nyomoz a rendőrség, és már volt, akit kihallgattak.

Pénteken fél háromkor egyszer csak tele lett az utca rendőrökkel. Néhány cigány állt a ház előtt, még azt hittem, velük van dolguk a rendőröknek. De miután a szomszéd csúrje mögött kezdtek ásni, már gondoltam, mit keresnek – idézte fel a munkatárs a múlt pénteki hangulatot.

A rendőrség nagyjából három óra alatt végzett, és a végén három papírzsákot vittek el. A holttestet a csúr mögötti, 1x1 méteres meszes gödörből szedték ki – meséli az egyik

cigánylegény, aki részt vett a kihantoláson.

Tíz centis sérülés látszott a koponyán

Megkérdezték B. D. ma is a házban lakó kisebbik leányát, hova van eltemetve az apja, amit a nő készséggel meg is mutatott. Háromszor is megkérdezték, mindháromszor az ágakkal és szeméttel álcázott meszes gödörre mutatott.

„Alig ástunk egy kicsit, ott volt a nejlon, amivel le volt takarva a test. A nadrág és az egyik cipő felismerhető volt, de már csak csontok voltak. Először a kezét láttuk meg, és ahogy haladtunk lefele, kerültek elő össze-vissza a többi részek. A koponya és néhány maradvány arrébb volt elásva, a csűr alá.”

Ahogy az ásó fiatalember leírta a látottakat, több falubeli is bólogatni kezdett. „Így tüntettek el régen is embereket” – fogalmazott egyikük. „Nem hiába van a mondás: nehogy a tyúk kikaparja a titkodat.”

A falubeliek úgy tudták Magyarországon dolgozik

Több szomszédval, egykori közeli ismerőssel folytatott beszélgetés során kezdett világossá válni a család tragédiája, ám a beszámolók számos ponton eltérnek, illetve szemtanúk híján néhány fontos részletet találgatás alapján egészítettek ki.

A beszámolók abban megegyeznek, hogy 2000-ben, Szilveszter estéjén, disznóvágás után robbant ki a konfliktus az akkor ötvenes éveikben járó házastársak között. „Veszekedni veszekedtek máskor is, de azt mindenki szokott” – kaptuk feleletként, az előzményekről érdeklődve. Hogy fajult-e máskor is tettelegességig a vita férj és feleség közt, arra kitérő, bizonytalan válaszok érkeztek.

A gyilkosság idején még két lányuk közül a kisebbik velük lakott. Az újévben a szomszédok érdeklődtek, merre van B. D., de felesége annyit mondott, még akkor este visszament Magyarországra. S ez is maradt a hivatalos álláspont: D. külföldre ment, és nem tért vissza onnan.

Amikor később sem jelent meg a férfi, felesége többeknek azt mondta, keresteti a rendőrséggel. Aztán ahogy teltek az évek, az asszonyt viselkedése miatt lassan kizárta a falu. Néha úgy ment végig az utcán, hogy a kapukat dőngette, s közben férje nevét kiáltotta.

Eltelt tizenöt év, közben N. 2008-ban betegség következtében meghalt. A kisebbik lány pedig visszaköltözött a szülői házba.

A faluban úgy tudják, az idősebbik testvér a közelmúltban szeretne volna a hagyatékot elrendezni, ezért meglátogatta hűgát, ahol véletlenül előkerült apjuk személyi igazolványa és az útlevele. Ekkor kérte számon az idősebb lány a testvérét, hogy miként mehetett apjuk vissza dolgozni Magyarországra, ha a személyi iratai itt maradtak. Ezután, idén február kilencedikén ment a rendőrségre, és tett feljelentést apjuk eltűnéséről.

Jól talált a szó

A házaspár két lányával, a férfi eltűnését bejelentő, Újszékelyen élő nővel, és jelenleg a szülői házban lakó húgával nem sikerült beszélnünk, noha úgy tudjuk, megkeresésünkkor mindketten otthon tartózkodtak.

Sőt, amíg a szomszédokkal beszélgettünk, B. D. nagyobbik unokája kimászott a kerítésen, a zárt kapu mellett, elhaladt mellettünk, majd félóra múlva kerülőúton tért vissza a kapuhoz, és ugyanott mászott vissza, ahol elhagyta az udvart.

Újszékelyen T., az idősebbik lány férje fogadott. Megviselt arccal a hátsó udvarban dolgozott. Eleinte szívélyesen intette, menjünk nyugodtan be a házba, ha feleségével szeretnénk beszélni. Végül felesége jelezte, nem kíván a sajtóval szóba állni.

T. elmondta, ők úgy tudták, anyósa kerestette eltűnt férjét. Felesége szerette volna már lezárni ezt a nyitott kérdést, egyszer s mindenkorra lerántani a leplet az édesapját körüllegő titokzatosságról.

Azért ment el a rendőrségre, hogy érdeklődjön, végül ő jelentette be apja eltűnését. T. sem érti, hogy történhetett ez, hisz anyósával is tartották a kapcsolatot, sőt betegsége idején „rendezték” is őt, de ezt soha nem gondolták volna róla. Bár T. azt mondta, feleségének inkább csak egy

belső készítése volt, hogy most menjen a rendőrségre, de zavarosan ő is említette az előkerülő személyit.

Végül elcsukló hangon fordított hátat nekünk, amikor egykori apósa került újra szóba. „Jól talált a szó” – mondta. Könnyeit nem tudta visszatartani.

Amint a hatóságok hétfőn közölték, az ügyben bűnvádi eljárás indul, emberölés és a vétkes feljelentésének elmulasztása gyanújával.